

1. Marele domnitor de la începutul erei creștine trebuie să slujească „Copilașului din iesle“

Luca 2, 1-7

Zilele împăratului Augustus și ale împăratului Irod sunt centrul istoriei lumii. „Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege“ (Galateni 4, 4), iar pe de altă parte „acolo unde păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea“ (Romani 5, 21). Păcatul a devenit puternic în iudaism și la neamuri.

Expresia „împlinirea vremii“ din Galateni 4, 4 înseamnă: în timpul celui mai mare și mai vast imperiu, anume al imperiului roman, s-a născut Isus. În textul lui Luther citim în Luca 2, 1 „toată lumea“. Textual înseamnă „tot pământul locuit de oameni“.¹

Din punct de vedere politic **timpul era împlinit. Un imperiu** (imperiul mondial roman), **o limbă** (limba greacă), **o rețea de circulație** (drumuri și circulația maritimă) unea imperiul mondial la Marea Mediterană.

În nici-un alt timp de mai înainte nu puteau apostolii să răspândească cu repeziciune mai mare cuvântul crucii, ca în acest timp. Canalele erau pregătite. Lumea sub conducerea credincioasă a lui Dumnezeu a lucrat la Împărăția lui Dumnezeu. Timpul era împlinit.

La lucrurile mărețe prezentate în Galateni 4, 4 se adaugă cele spuse în Romani 5, 21: **Acolo unde păcatul s-a înmulțit ... Păcatul s-a înmulțit în iudaism.**

Păcatul s-a înmulțit și în rândul neamurilor:

Liberalismul filozofic a făcut de bațjocură vechea credință în zei. Se răspândea tot mai mult o amestecătură de religii vechi și noi (sincretismul).

Ceea ce oamenilor (atât iudeilor cât și neamurilor) le era imposibil, a făcut Dumnezeu – trimițând de la Sine Însuși salvarea (mântuirea), și anume prin Copilașul din Betleem.

- 1. În vremea aceea a ieșit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea.**
- 2. Înscrierea aceasta s-a făcut întâia dată pe când era dregător în Siria Quirinius.**
- 3. Toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui.**
- 4. Iosif s-a suit și el din Galilea, din cetatea Nazaret, ca să se ducă în Iudea, în cetatea lui David, numită Betleem, - pentru că era din casa și din seminția lui David, -**
- 5. să se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată.**
- 6. Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria.**
- 7. Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece, și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei.**

La prezentarea măreției minunii întrupării lui Dumnezeu ne captivează simplitatea, aproape primitivă, am putea spune relatarea seacă și cu caracter de cronică a lui Luca, mulțimea de „și“, apoi „pe când“ sau „s-a întâmplat că ...“, apoi propozițiile simple, scurte, lipsite de artă. O astfel de obiectivitate pură se poate imagina numai la acela care este conștient, nimic mai puțin, dar și nimic mai mult, să prezinte în scris adevărul.

Făgăduința unică în felul ei, de neînțeles, făcută Mariei în capitolul 1, 31-37 se va împlini acum. Fiul lui Dumnezeu Cel veșnic și sfânt, Dumnezeu Însuși, se va naște în mijlocul omenirii păcătoase.

Ne reîntoarcem la text.

În mod simplu, ca și cum nu s-ar petrece absolut nimic deosebit, Luca începe:

În vremea aceea. Prin indicarea timpului „în vremea aceea“ suntem plasați din nou în capitolul 1 versetul 57 și următoarele, adică în timpul nașterii lui Ioan Botezătorul. „În vremea

¹ Așa numea poporul roman cu mândrie imperiul său, chiar dacă pe atunci nu cuprindea tot pământul locuit, ci numai teritoriile cunoscut pe vremea aceea: toată **Europa** (cu excepția țărilor situate la nordul Dunării și la răsărit de Rin), toată **Asia Mică**, **Siria**, **Egiptul** și **întinsa coastă a Africii de nord** până la marele pustiu Sahara!

aceea“ este o expresie cu un caracter așa de general, că nu se redă nici ziua și nici anul nașterii Mântuitorului nostru.

Zilele de naștere și anii de naștere ai mai marilor timpului acela, de exemplu Augustus, Tiberiu, etc., erau foarte exact definite. În lucrările de istorie sunt notate astfel de zile. Evangheliștii, care au scris despre Isus, par să nu se fi interesat absolut deloc de aceasta. Ei nu voiau să redacteze o biografie a lui Isus, sau să publice o lucrare istorică cu caracter științific. Ei nu voiau să răspândească cunoștință, ci să trezească credință.

Plasarea nașterii lui Isus în contextul istoric al lui Cezar Augustus are scopul numai de a arăta că mai marii pământului acestuia nu sunt altceva decât salahori în realizarea voii lui Dumnezeu!

Textul lui Luca spune: **În vremea aceea a ieșit o poruncă (un decret) de la Cezar Augustus.**²

Pentru cuvântul **poruncă** se folosește în limba greacă cuvântul „dogma“. Expresia „dogma“ are în Noul Testament diferite înțelesuri.³

Pentru „înscrisoare“ se folosește „apographesthai“. Asta înseamnă „înregistrarea în registrul oficial, cu scopul stabilirii impozitului, a numelui fiecărui cetățean, a vârstei lui, situația familială, numele soției și al copiilor, averea și veniturile.“

Rezultatul recesământului lui Cezar Augustus a fost 60 de milioane de oameni. Asta însemna un imperiu și o putere mare. Rezultatul recesământului divin a fost: „Un neam de oameni sărmani, o lume pierdută!“

În versetul 2 citim: **Înscrisoarea aceasta s-a făcut întâia dată pe când era dregător în Siria Quirinius (Cyrenius).**⁴

Pe senatorul P. Salpicius Quirinius îl cunosc și istoricii romani. S-a născut în Lanuvium la Tusculum în Italia, prin acțiuni dibace a reușit să ocupe poziții înalte în imperiu.

3. Toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui.

² **Augustus** este porecla primului cezar roman. Adevăratul nume al acestui prim cezar roman este „Gaius Iulius cezar Octavian“. Ziua și anul de naștere al acestui prim cezar roman se cunosc foarte exact. Este data de 23.9 în anul 690 de la întemeierea cetății Roma. În anul 722 a venit la conducere Augustus (la vârsta de 32 de ani). După socoteala timpului nostru, aceasta corespunde anului 31 înainte de nașterea lui Hristos. După ce a domnit patru ani, senatul roman i-a atribuit titlul de onoare **Augustus**, adică „**Cel sublim**“. La 19 august (al anului 767 de la întemeierea Romei), după socoteala timpului nostru anul 14 după Hristos, Augustus a murit la vârsta de 77 de ani! – El a domnit 45 de ani. Timpul domniei sale pline de glorie este cunoscut ca „epoca augustină“, ea a intrat în istorie ca **epoca de aur**. Venerarea divinității este atribuită lui Cezar Augustus. Aceasta ne-o arată cuvintele gravate pe o piatră găsită la monumentul din Halikarnas: „Natura veșnică și nemuritoare a universului a dăruit omenirii, ca faptă de bine-facere deosebită, pe cea mai înaltă divinitate, aducând în viața noastră fericită pe Cezar Augustus, pe tatăl patriei, pe romanul divin și mântuitorul întregului neam omenesc, a cărui providență nu numai că a împlinit toate rugăciunile, ci a dăruit mai mult decât s-a cerut, ș.a.m.d.“ În timpul domniei de „aur“ al acestui prim și cel mai mare Cezar roman și domnitor al păcii s-a născut Isus – singurul și adevăratul Prinț al păcii, singurul Salvator adevărat și Mântuitor veșnic, singurul Dumnezeu adevărat din veșnicie și până în veșnicie.

³ **Dogma** înseamnă aici darea publicității a unei hotărâri, în cazul de aici un ordin **împărătesc**. Este ordinul recesământului imperiului roman. În Evrei 11, 23, în manuscrisul alexandrin este cuvântul „dogma“, adică „părinții lui Moise nu s-au temut de ordinul lui Faraon.“

⁴ Să redăm pe scurt rezultatul recesământului făcut de Cezar Augustus cu privire la darea impozitului. Însemna, așa spun lucrările istorice, anual 600 talanți pentru Iudea; pentru Galilea și Perea 200 talanți anual, împreună sunt 4 milioane EURO, o sumă extraordinar de mare. Pe cap de locuitor era un impozit de circa 3 Euro, care mergea la Roma. Deoarece familiile erau foarte numeroase (presupunem 4 copii de familie), rezultă $4 + 2 = 6 \times 3 \text{ EURO} = 18 \text{ EURO}$. Acești 18 EURO corespundeau la 90 de zile lucrătoare. În afară de aceasta Irod cel mare reținea pentru sine un impozit foarte mare, vameșii își luau și ei o cotă importantă de bani, serviciul trupelor de ocupație își lua de asemenea partea lui. – Pe umerii lui Israel era o cotă foarte mare de impozit. Irod avea un venit anual de 6,5 milioane EURO. Jumătate din acest venit era acoperit din cotele de impozit. La cele 90 de zile lucrătoare trebuie să mai adăugăm 90 de zile. Sunt deci 180 de zile lucrătoare. – Asta înseamnă că mai mult de jumătate din salariu era luat prin impozit.

4. Iosif s-a suit și el din Galilea, din cetatea Nazaret, ca să se ducă în Iudea, în cetatea lui David, numită Betleem, - pentru că era din casa și din seminția lui David, -

5. să se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată.

Chiar și în poruca Cezarului și în ascultarea iudeului Iosif față de stăpânitorul păgân Augustus se recunoaște mâna conducătoare a lui Dumnezeu, și anume prin aceea că pentru împlinirea Scripturii, și prin aceasta pentru împlinirea voii lui Dumnezeu, Isus se va naște în Betleem.

În versetul 4 se spune accentuat: **Iosif s-a suit din Galilea** (și anume din cetatea Nazaret), **ca să se ducă în Iudea.**

Nazaret este situat la 525 m peste nivelul mării, iar Betleem la 777 m peste nivelul mării. În aproximativ cinci zile de mers se ajungea din Nazaret la Betleem! Distanța dintre Nazaret și Betleem era de 170 km.

Betleemul era pe vremea lui Iosif și Maria o cetate foarte săracă. Deja cu 700 de ani înainte prorocul Mica a caracterizat Betleemul ca fiind o cetate mică. În Mica 5, 2 se apune: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.“

Luca însă nu numește Betleemul ca fiind „cetatea împlinirii“ prorociilor vechiului Testament, ci îl numește simplu cetatea lui David.⁵

Cetatea lui David nu este cetatea de rezidență a lui David, ci locul lui de naștere (compară cu 1 Samuel 16, 1 – 17, 12).

Faptul că Iosif descindea din David rezultă clar din versetul 4, și prin aceasta se confirmă arborele genealogic al lui Iosif din Matei 1, 1-16. Iosif descinde direct de pe linia regală.

Călătoria de la Nazaret la Betleem, cu cei 170 km distanță, trebuie să fi fost foarte grea pentru Maria aflată în luna a noua de sarcină. O povară pentru mulțimea nenumărată de pelerini veniți la înscriere o constituia nu numai starea rea a drumurilor, ci și căldura zilei, praful de pe drum, lipsa apei și alimentația neregulată. Eforturile marșului, lipsa locașurilor de poposire peste noapte, toate acestea a trebuit să le îndure Maria, gravidă în ultimele luni.

Ajunsă în Betleem, aici a început adevăratul necaz. Deoarece mica localitate mișuna de oameni, era imposibil să găsești un loc de înnoptare. Câte suspine și rugăciuni de implorare s-au ridicat spre cer, ca Dumnezeu să dea celor doi tineri un loc de poposire (Maria fiind într-o situație foarte grea din cauza nașterii care se apropia). Dar nu a avut loc nici-o ascultare a rugăciunii.

6. Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria.

7. Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece, și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei.

Luca relatează simplu și natural cel mai important eveniment al istoriei lumii: nașterea Mântuitorului.⁶

Textul biblic accentuează: „Maria a născut pe Fiul ei cel întâi născut (grecește: prototokos).“ Biserica catolică crede că expresia „întâi născut“ înseamnă singurul născut, deci că Maria nu a mai avut după aceea și alți copii, deoarece Maria nu a avut relații conjugale cu Iosif.

⁵ Pe vremea aceea Betleemul avea câteva sute de locuitori (ca. 900), în principal păstori și oameni săraci de la sat. Astăzi locuiesc câteva mii de oameni.

⁶ În timp ce în relatarea mult mai scurtă despre Elisabeta se folosesc două cuvinte diferite pentru „a naște“, aici se folosește cu grijă mare de trei ori același cuvânt: „**împlinirea vremii ca să nască**“, „**a născut**“, și „**pe Fiul întâi născut**“ (totdeauna forme ale cuvântului grecesc: tiktein)! Cuvântul grecesc înseamnă „a naște“ în sensul exclusiv prin femeie, în timp ce cel de-al doilea cuvânt care s-a folosit la nașterea lui Ioan (gennaan) include și pe bărbat. Deci și alegerea cu grijă a cuvintelor arată că în această naștere este o chestiune exclusivă a mamei. „El este cu adevărat și realmente Întâiul născut **dintr-o fecioară**, și de aceea prima naștere în chip minunat“ (Dillersberger)

În privința aceasta dorim să constatăm că expresia „întâiul născut“ (prototokos) se folosește conștient, spre deosebire de „singurul născut“ (monogenés). Se cuvine și în acest loc să acordăm toată cinstea literei Scripturii, căci Isus a avut, potrivit mai multor mărturii ale Evangheliilor, 4 frați și mai multe surori (compară Matei 12, 46 și următoarele; cap. 13, 55,56; Marcu 3, 31 și următoarele; Luca 8, 19 și următoarele; Ioan 2, 12; 7, 3).

Cuvântul „întâiul născut“ este rostit în limbaj ebraic. Întâiul fiu născut corespunde cuvântului ebraic *bekor*, o expresie de o deosebită importanță judiciară, deoarece întâiul născut evreu (dacă era posibil) trebuia prezentat în Templul de la Ierusalim, sau mai bine zis trebuia „răscumpărat pentru slujba preotească“. Prin folosirea expresiei „întâiul născut“ Luca ne pregătește pentru prezentarea în Templu, pe care numai Luca, dintre cei patru evangheliști, ne-o relatează.

Luca observă foarte atent și scoate în evidență că „nu era **pentru ei** (autois) nici-un loc în casa de poposire“. Acest mod de exprimare este mult mai intenționat decât se pare la prima vedere. Dacă Luca ar fi vrut să spună numai că în casa de poposire nu mai avea nimeni loc, atunci ar fi fost suficient dacă ar fi scris: „În casa de poposire nu mai era loc“. Dar prin faptul că în construcția frazei spune că **pentru ei nu era loc**, Luca arată situația deosebită în care se găseau cei doi soți în momentul când trebuia să se nască copilașul Isus.

Prin faptul că pentru Domnul nu era nici-un loc în casa de poposire, s-au împlinit cuvintele: „A venit la ai Săi, **și ai Săi nu L-au primit**“ (Ioan 1, 11).

Este îngrozitoare această mare renunțare la condițiile umane absolut necesare la nașterea unui copil, care merita să fie pus într-un leagăn cald și moale, pregătit cu dragoste și gingășie de mâinile iubitoare ale mamei. Poate că această ședere în iesle poate fi văzută simbolic ca fiind semnul marei jertfe de pe Golgota și a jertfei de împăcare, din care se vor hrăni toate ființele.⁷

Ieslea este amintită de trei ori: la naștere, apoi din gura îngerului și atunci când păstorii găsesc Copilul (Luca 2, 7, 12, 16). (Detalii cu privire la „grajd“ în relatarea despre păstori.)

Țăranul palestinian obișnuiește să se roage pe pardoseală. Aceasta nu-l deranjează. Dar un leagăn pentru un nou născut are chiar și cea mai săracă mamă din Palestina – chiar de pe vremea lui Avraam.

Cu o iesle L-a primit Israel, poporul ales al lui Dumnezeu. Cu o cruce I-a pregătit Israel cea mai rușinoasă despărțire.

⁷ Ieslea este troaca din care mâncau animalele (în ebraică *ebus* sau *urwa*). Pe baza unei predici de crăciun ținute de Ieronimus se poate imagina ieslea în care a fost pus Isus ca o troacă, jumătate din ea era săpată în peretele de piatră al peșterii iar cealaltă jumătate, făcută din lut, atârna pe peretele de piatră, așa cum se poate vedea și astăzi în peșterile din Palestina (Willam, Viața Mariei).